

Dr. Milan Šimunović, prof. teologije i religijske pedagogije, Rijeka

VJERONAUKE U CRKVI NIJE SPORAN

Danas, nakon velikih demokratskih promjena, kada se otvaraju daleko veće mogućnosti za prenošenje poruke, očekivalo se da će Crkva bez oklijevanja iskoristiti tu šansu. I zato se opravdano postavlja pitanje: zašto određeni strah, pa čak i svojevršno protivljenje pred činjenicom eventualnog „preseljenja“ vjeronauka iz župske/kršćanske zajednice u školski sistem?

Bez obzira na opravdanost određenog tipa religiozne kulture ili vjeronauka u školi, postoji određena bojazan: što će se dogoditi ako se sav vjeronauk preseli u školu.

Naime, crkva u ovih četrdeset godina ima dragocjeno iskustvo (negdje više, negdje manje uspješno) vjerskog odgoja ili katehizacije u okviru kršćanske/župne zajednice, pa se toga ne bi ni sada odrekla u cjelini. Tu se onda postavlja i pitanje odgojitelja, njegova lika u uloge. On ne dolazi u prvom redu s programom koji treba ostvariti, već sa svojim uvjerenjem, iskustvom, osobnošću. On iznosi elemente, prijedloge, iskustva i to prenosi u svom radu s mladima. S tim da vjeroučenik nije objekt, već subjekt u tom procesu, koji angažira sve svoje sposobnosti. Naša suvremena kateheza je u tom pravcu dosta napredovala, premda ne možemo reći da je to općeprihvaćeno i da nema starih načina informiranja (vjerovanje).

Kršćanska zajednica je mjesto odgoja za različite oblike života u vjeri: odgoj za molitvu, meditaciju, odgoj za odgovornog čovjeka koji stvara mir, širi pravdu, prihvaća društveni angažman.

U prilog specifičnosti i nenadomjestivosti religioznog odgoja u vjerskoj/crkvenoj zajednici je i činjenica da djeca i mladi usvajaju vrednote ne kao apstraktne istine, već kao nešto življeno, utjelovljeno u životu pojedinca i cijele zajednice, posebice u odraslima.

Eventualnim prelaskom dijela religioznog odgoja u školu ne može nikako osloboditi crkvu tog specifičnog odgoja u okviru kršćanske zajednice. Zašto? Nijedan drugi čimbenik, koliko upravo obitelj i kršćanska zajednica, ne može nadomjestiti ono što se događa u zajednici: odgoj za zajedništvo i življenje zajedništva.

Štoviše, određeni tip vjeronauka u školi nužno će morati slijediti određene zadatke u prenošenju istina vjere, služeći se dostignućima religijske pedagogije dijaloga, zajedništvovanja i autentičnih suodnosa, bilo s onima koji isto ili slično misle, bilo s onima koji misle različito (druge vjeroispovijesti ili ateizam).

Uglavnom, naš je zadatak da postavimo sadržaje i modele za ovaj specifični dio odgoja u vjeri u kršćanskoj zajednici ukoliko dio župskog vjeronauka uđe u školski sistem.